



Prezidentas Tomas S. Monsonas

Paklusnumas atneša palaiminimus

Tiesą pažįstame ir atsakymus į svarbiausius klausimus gauname, kai esame paklusnūs Dievo įsakymams.

Mano mylimi broliai ir seserys, esu labai dėkingas, kad šį rytą galiu būti su jumis. Prašau tikėjimo ir maldų man naudojančios šia privilegija kalbėti jums.

Per amžius vyrai ir moterys norėjo pažinti ir suprasti šį žemiškąjį gyvenimą, savo vietą ir tikslą jame, kelią į ramybę ir laimę. To siekiame mes visi.

Šis pažinimas ir supratimas yra prieinami visai žmonijai. Jie glūdi amžinosiose tiesose. Doktrinos ir Sandorų 1 skyriaus 39 eilutėje rašoma: „Nes štai, Viešpats yra Dievas, ir Dvasia liudija, ir tas liudijimas yra tikras, o tiesa lieka per amžių amžius.“

Vienas žymus poetas rašė:

*Nors žemės neliks jau,
neliks ir dangaus,
Ji išliks neliesta, ji tebeviešpataus,
Nes ji – amžinoji jėga.¹*

Kas nors gali paklausti: „Kur galima rasti tokią tiesą ir kaip ją atpažinsime?“ 1833 metų gegužės mėnesį

Pranašui Džozefui Smitui Kirtlande, Ohajo valst., duotame apreiškime Viešpats apreiškė:

„Tiesa yra pažinimas apie dalykus – kokie jie yra ir kokie jie buvo, ir kokie jie bus. <...>

Tiesos Dvasia yra iš Dievo. <...>

Ir nė vienas žmogus negauna pilnatvės, jeigu jis nesilaiko jo įsakymų.

Tas, kuris laikosi [Dievo] įsakymų, gauna tiesą ir šviesą, kol pašlovinamas tiesa ir žino viską.“²

Koks šlovingas pažadas! „Tas, kuris laikosi [Dievo] įsakymų, gauna tiesą ir šviesą, kol pašlovinamas tiesa ir žino viską.“

Šiame žinių amžiuje, kai yra sugražinta Evangelijos pilnatvė, ieškant tiesos nei jums, nei man nereikia plaukioti nežinomomis jūromis ar keliauti nepažymėtais keliais. Mylintis Dangiškasis Tėvas nurodė mums kursą ir davė nuolatinį vedlį – *paklusnumą*. Tiesą pažįstame ir atsakymus į svarbiausius klausimus gauname, kai esame paklusnūs Dievo įsakymams.

Paklusnumo mokomės visą gyvenimą. Jau nuo ankstyvos vaikystės už mus atsakingi žmonės, norėdami užtikrinti mūsų saugumą, nustato mums gaires ir taisykles. Visiems mums gyvenimas būtų paprastesnis, jei visiškai paklustume toms taisyklėms. Tačiau daugelis tik iš savo patirties išmoksta šios išminties – būti paklusnūs.

Kai buvau vaikas, mano šeima kiekvieną vasarą nuo liepos pradžios iki rugsėjo pradžios praleisdavo mūsų trobelėje Vivijan parke, esančiame Provo kanjone, Jutoje.

Tomis nerūpestingomis dienomis kanjone vienas geriausių mano draugų buvo Denis Larsenas, kurio šeima taip pat turėjo trobelę tame parke. Kiekvieną dieną leisdavome klaidžiodami šiame berniukų rojuje, žvejojami upelyje ar upėje, rankindami akmenukus ir kitus lobius, laipiodami kalvomis, ropšdamiesi į uolas ar paprasčiausiai mėgaudamiesi kiekvienos dienos, kiekvienos valandos kiekviena minute.

Vieną rytą mudu su Deniu nusprendėme, kad norime vakarą praleisti prie laužo su visais kanjono draugais. Mums tereikėjo išvalyti vietelę netoliese buvusiam lauke, kur galėtume visi susirinkti. Birželio žolė tame lauke buvo išdžiūvusi, dygi ir darė lauką netinkamą mūsų tikslams. Ėmėme rauti tą aukštą žolę tikėdamiesi išvalyti didelį apskritimą. Rovėme ir pešėme iš visų jėgų, bet sugebėjome išpešti tik mažas saujeles tų atkaklių piktžolių. Supratome, jog tai truks visą dieną, o jau dabar mūsų energija ir entuziazmas blėso.

Ir tada į mano aštuonmetę galvą atėjo, kaip man atrodė, tobulas

sprendimas. Pasakiau Deniui: „Mums reikia padegti šias piktžoles. Mes tiesiog *išdeginsime* žolėje apskritimą.“ Jis iškart pritarė ir aš nulėkiau į mūsų trobelę degtukų.

Jei kas manote, kad tokiaime jaunime, aštuonerių metų amžiuje mums buvo leidžiama naudotis degtukais, noriu paaiškinti, kad tiek Deniui, tiek man buvo draudžiama jais naudotis be suaugusiųjų priežiūros. Mudu abu daugelį kartų buvome įspėti apie ugnies pavojų. Tačiau aš žinojau, kur mano šeima laiko degtukus, ir mums reikėjo išvalyti tą lauką. Net nesudvejojęs nubėgau į trobelę ir įsitikinęs, jog niekas nemato, pasiūpau kelis degtukus. Greitai juos paslėpiau vienoje kišenėje.

Nubėgau atgal pas Denį džiaugdamasis, kad kišenėje turiu mūsų problemos sprendimą. Prisimenu, maniau, kad ugnis degs tik tiek, kiek mes norėsime, o tada kažkaip stebuklingai užges pati.

Brūkštelėjau į akmenį degtuką ir uždegiau sudžiūvusią birželio žolę. Ji užsiliepsnojo taip, tarsi būtų permirkusi benzinu. Iš pradžių mudu su Deniu susižavėję stebėjome, kaip dingsta tos piktžolės, bet netrukus tapo aišku, kad ugnis nė neketina užgesti pati. Supratę, kad niekaip negalėsime jos sustabdyti, puolėme į paniką. Grėsmingos liepsnos ėmė šliaužti žole į kalno šlaitą, keldamos pavojų pušims ir viskam, kas buvo jų kelyje.

Galiausiai nebeturėjome jokio kito pasirinkimo, tik bėgti šauktis pagalbos. Netrukus visi Vivijan parke buvę vyrai ir moterys lakstė šlapiais maišais dauždami liepsnas, stengdamiesi jas užgesinti. Po kelių valandų buvo užgesintos paskutinės žarijos. Šimtametės pušis, kaip ir namus, kuriuos liepsnos galiausiai būtų pasiekusios, pavyko išgelbėti.

Tą dieną mudu su Deniu gavome keletą sunkių, bet svarbių pamokų. Viena svarbiausiųjų buvo supratimas, kaip svarbu būti paklusniems.

Taisyklės ir įstatymai yra skirti padėti užtikrinti mūsų fizinį saugumą. Panašiai Viešpats davė nurodymus ir

įsakymus, kad padėtų užtikrinti mūsų dvasinį saugumą tam, kad galėtume sėkmingai plaukioti šiais dažnai klatingais mirtingojo gyvenimo vandenimis ir galiausiai grįžti pas savo Dangiškąjį Tėvą.

Prieš daugelį amžių į gyvulių aukojimo tradicijas pasinėrusiai kartai Samuelis drąsiai pareiškė: „Klusnumas geriau už kruviną auką, ir atsidavimas – už avinų taukus.“³

Šiame Evangelijos laikotarpyje Viešpats Pranašui Džozefui Smitui apreiškė, kad reikalauja „širdies ir uolaus proto; ir uolūs bei paklusnūs valgys Sionės žemės gėrybes šiomis paskutinėmis dienomis.“⁴

Visi senovės ir šiuolaikiniai pranašai žinojo, kad paklusnumas yra gyvybiškai svarbus mūsų išgelbėjimui. Nefis skelbė: „Aš eisiu ir padarysiu tai, ką Viešpats įsakė.“⁵ Nors kitų tikėjimas ir paklusnumas susvyravo, Nefis niekada nenuvylė darydamas tai, ko Viešpats jo prašė. Dėl to buvo palaimintos nesuskaičiuojamos kartos.

Labai įkvėpiantis pasakojimas apie Abraomo ir Izaoko paklusnumą. Kaip skausmingai sunku turėjo būti Abramui paklusti Dievo įsakymui ir vesti savo mylimą sūnų Izaoką į Morijos kraštą, kad jį paaukotų. Ar galime įsivaizduoti, kokia prislėgta širdimi Abraomas keliavo į paskirtą vietą? Be abejo, sielvartas draskė jo kūną ir kankino protą, kai jis rišo Izaoką, guldė ant altoriaus ir paėmė peilį, kad jį nužudytų. Tvirtai tikėdamas ir besąlygiškai pasitikėdamas Viešpačiu jis pakluso Viešpaties įsakymui. Kokie šlovingi ir džiuginantys buvo pasigirdę žodžiai: „Nekelk rankos prieš berniuką, <...> nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti man savo vienturtį sūnų.“⁶

Abraomas buvo išmėgintas ir patikrintas, už ištikimybę bei paklusnumą Viešpats jam davė tokį šlovingą pažadą: „Visos tautos žemėje gaus palaiminimą per tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus mano balsui.“⁷

Nors nesame prašomi savo tikėjimą įrodyti tokiu dramatišku ir širdį

veriančiu būdu, vis dėlto ir mes privalome būti paklusnūs.

1873 metų spalį Prezidentas Džozefas F. Smitas paskelbė: „Paklusnumas – tai pirmasis dangaus įstatymas.“⁸

Prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė: „Pastarųjų dienų šventųjų laimė, pastarųjų dienų šventųjų ramybė, pastarųjų dienų šventųjų pažanga, pastarųjų dienų šventųjų klestėjimas ir šių žmonių amžinasis išgelbėjimas ir išaukštinimas priklauso nuo jų paklusnumo Dievo <...> patarimams.“⁹

Paklusnumas yra pranašų bruožas; jis teikė jiems stiprybę ir pažinimą per amžius. Mums labai svarbu suvokti, kad ir mes galime semtis stiprybės ir pažinimo iš šio šaltinio. Mūsų laikais visi galime juo naudotis paklusdami Dievo įsakymams.

Bėgant metams susipažinau su daugybe žmonių, kurie buvo ypač ištikimi ir paklusnūs. Jie palaimino ir įkvėpė mane. Leiskite jums papasakoti apie du tokius žmones.

Valteris Krauzė buvo ištikimas Bažnyčios narys, su šeima gyvenęs krašte, kuris po Antrojo pasaulinio karo tapo žinomas kaip Rytų Vokietija. Nepaisydamas sunkumų, su kuriais tuo metu susidūrė dėl laisvės apribojimų tame pasaulio krašte, brolis Krauzė mylėjo Viešpatį ir Jam tarnavo. Jis ištikimai ir sąžiningai atlikdavo kiekvieną jam pavestą užduotį.

Kitas vyriškis, Johanas Dendorferis, kilęs iš Vengrijos, priėmė Bažnyčios mokymą Vokietijoje ir 1911 metais, būdamas 17 metų, ten pasikrikštijo. Neilgai trukus jis sugrįžo į Vengriją. Po Antrojo pasaulinio karo jis tapo faktiškai įkalintas savo paties šalyje, Debreceno mieste. Iš Vengrijos žmonių taip pat buvo atimta laisvė.

Brolis Valteris Krauzė nepažinojo brolio Dendorferio, bet gavo pavedimą būti jo namų mokytoju ir reguliariai jį lankyti. Brolis Krauzė paskambino savo namų mokymo porininkui ir tarė jam: „Gavome pavedimą aplankyti brolių Johanną Dendorferį. Ar galėtum vykti su manimi šią savaitę jo aplankyti ir nuvežti jam Evangelijos

žinią?“ Tada pridūrė: „Brolis Dendorferis gyvena Vengrijoje.“

Nustebeęs porininkas paklausė: „Kada išvykstame?“

„Rytoj“, – atsakė brolis Krauzė.

„Kada grįšime?“ – paklausė porininkas.

Brolis Krauzė atsakė: „Na, maždaug po savaitės, *jei* grįšime.“

Šie du namų mokyimo porininkai leidosi į ilgą kelionę traukiniu ir autobusu iš Vokietijos šiaurės rytų į Debreceną Vengrijoje aplankyti brolio Dendorferio. Brolių Dendorferių namų mokytojai paskutinį kartą lankė prieš karą. Todėl išvydęs Viešpaties tarnus, jis buvo nepaprastai dėkingas, kad jie atvyko. Iš pradžių jis nepadarė jiems rankos. Nuėjo į miegamąjį ir iš slaptavietės ištraukė mažą dėžutę, kurioje daugelį metų saugojo dešimtinę. Tą dešimtinę įteikė savo namų mokytojams ir tarė: „Dabar aš atlikau savo pareigą Viešpačiui. *Dabar* jaučiuosi vertas paspausti ranką Viešpaties tarnams!“ Vėliau brolis Krauzė man sakė, kad jį labai sujaudino tai, jog šis ištikimas brolis daugelį metų, neturėdamas ryšio su Bažnyčia, taip paklusniai nuolat nuo savo skurdaus uždarbio atidėdavo 10 procentų, kad sumokėtų dešimtinę. Jis ją išsaugojo, nežinodamas, kada teks, jei iš viso jam teks, privilegija ją sumokėti.

Valteris Krauzė numirė prieš devynerius metus, būdamas 94 metų amžiaus. Jis visą savo gyvenimą ištikimai ir paklusniai tarnavo, buvo įkvėpiantis pavyzdys man ir visiems, kurie jį pažinojo. Paprašytas atlikti pavedimą,

jis niekada neklausinėdavo, niekada nemurmėdavo ir niekada neieškodavo pasiteisinimo jo nevykdyti.

Mano broliai ir seserys, didžiausias išbandymas šiame gyvenime yra paklusnumas. Viešpats sakė: „Mes <...> tuo išmėginsime jus, kad pamatytume, ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys.“¹⁰

Gelbėtojas pareiškė: „Nes visi, kurie nori palaiminimo iš mano rankų, laikysis tam palaiminimui skirto įstatymo ir jo sąlygų, kaip buvo nutarta prieš pasaulio įkūrimą.“¹¹

Nėra didingesnio paklusnumo pavyzdžio nei mūsų Gelbėtojo pavyzdys. Apie Jį Paulius sakė:

„Būdamas Sūnus, jis savo kentėjimuose išmoko klusnumo

ir, pasidaręs tobulas, visiems, kurie jo klauso, tapo amžinojo išganymo priežastimi.“¹²

Gelbėtojas nuoširdžią meilę Dievui rodė gyvendamas tobulą gyvenimą, gerbdamas Savo šventą misiją. Jis niekada nebuvo išdidus. Niekada nebuvo išdidžiai pasipūtęs. Niekada nebuvo neištikimas. Jis visuomet buvo nuolankus. Visuomet buvo nuoširdus. Jis visada buvo paklusnus.

Nors buvo gundomas apgaulės meistro, paties velnio, nors pasninkavęs 40 dienų ir naktų buvo fiziškai nusilpęs ir alkanas, vis dėlto piktajam pasiūlius labiausiai viliojančius ir gundančius dalykus, Jėzus mums parodė dievišką pavyzdį ir nenukrypo nuo to, kas, kaip žinojo, yra teisu.¹³

Kentėdamas Getsemanėje, kur patyrė tokį skausmą, kad Jo prakaitas

varvėjo žemėn kaip dideli kraujo lašai,¹⁴ Jis parodė paklusnaus Sūnaus pavyzdį sakydamas: „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!“¹⁵

Kaip Gelbėtojas nurodė savo pirmiesiems apaštalams, taip jis nurodo ir mums: „Sek paskui mane.“¹⁶ Ar esame pasiryžę paklusti?

Pažinimą, kurio ieškome, atsakymus, kuriuos norime gauti, ir stiprybę, kurios šiandien trokštame, kad įveiktume sudėtingo ir besikeičiančio pasaulio iššūkius, – visa tai galime gauti noriai paklusdami Viešpaties įsakymams. Vėl cituoju Viešpaties žodžius: „Tas, kuris laikosi [Dievo] įsakymų, gauna tiesą ir šviesą, kol jis pašlovinamas tiesa ir žino viską.“¹⁷

Nuolankiai meldžiuosi, kad būtume palaiminti paklusniesiems pažadėtu gausiu atlygiu. Mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. „Sakyk, kas tiesa?“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 31.
2. Doktrinos ir Sendorų 93:24; 26–28.
3. 1 Samuelio 15:22.
4. Doktrinos ir Sendorų 64:34.
5. 1 Nefio 3:7.
6. Pradžios 22:12.
7. Pradžios 22:18.
8. Joseph F. Smith, „Discourse,“ *Deseret News*, Nov. 12, 1873, 644.
9. Gordon B. Hinckley, „If Ye Be Willing and Obedient,“ *Ensign*, Dec. 1971, 125.
10. Abraomo 3:25.
11. Doktrinos ir Sendorų 132:5.
12. Hebrajams 5:8–9.
13. Žr. Mato 4:1–11.
14. Luko 22:44.
15. Luko 22:42.
16. Jono 21:22.
17. Doktrinos ir Sendorų 93:28.

Mokymai mūsų laikams

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos pamokos kiekvieną ketvirtą mėnesio sekmadienį bus skirtos „Mokymams mūsų laikams“. Kiekvieną pamoką galite rengti iš vienos ar daugiau pastarosios visuotinės konferencijos kalbų (žr. toliau pridėtą lentelę). Kurias kalbas naudoti gali pasirinkti kuolo ir apygardos prezidentai, arba jie šią atsakomybę gali pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai turi pabrėžti, jog labai svarbu užtikrinti, kad Melchizedeko kunigijos broliai ir Paramos bendrijos seserys tą patį sekmadienį studijuotų tas pačias kalbas.

Ketvirtų mėnesio sekmadienių pamokų dalyvius skatiname studijuoti ir atsinešti į pamokas įvykusios visuotinės konferencijos kalbų leidinį.

Patarimai, kaip pasiruošti mokytis pagal šias kalbas

Melskitės, kad studijuojant ir

mokant pagal šias kalbas su jumis būtų Šventoji Dvasia. Jums gali kilti pagunda paruošti pamoką pagal kitą medžiagą, bet patvirtinta mokymo medžiaga yra konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją taip, kaip to buvo mokoma pastarojoje visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

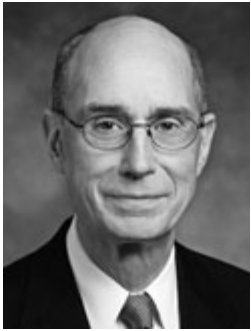
Nagrinėkite kalbas, ieškodami principų ir doktrinų, atitinkančių klasės narių poreikius. Taip pat šiose kalbose ieškokite pasakojimų, Raštų ištraukų ir teiginių, kurie padėtų jums mokytis šių tiesų.

Sudarykite planą, kaip dėstysite tuos principus ir doktrinas. Į planą įtraukite klausimus, kurie klasės nariams padėtų:

- Kalbose ieškoti principų ir doktrinų.
- Apmąstyti jų reikšmę.
- Dalintis nuomonėmis, idėjomis, potyriais ir liudijimais.
- Pritaikyti tuos principus ir doktriną gyvenime.

MĖNESIAI, KADA DĖSTOMOS PAMOKOS	KETVIRTO SEKMADIENIO PAMOKŲ MOKOMOJI MEDŽIAGA
2013 m. balandis – 2013 m. spalvis	2013 m. balandžio visuotinės konferencijos kalbos *
2013 m. spalvis – 2014 m. balandis	2013 m. spalio visuotinės konferencijos kalbos *

** Balandžio ir spalio ketvirto sekmadienio pamokoms kalbos gali būti parenkamos iš ankstesnės arba iš pastarosios konferencijos. Šias kalbas (įvairiomis kalbomis) galite rasti adresu conference.lds.org.*



Prezidentas Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Ateikite pas mane

Kaip artintis prie Jo, Kristus parodė savo žodžiais ir pavyzdžiu.

Esu dėkingas galėdamas būti su jumis šioje Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios konferencijoje. Tai yra Jo bažnyčia. Įeidami į Jo karalystę mes priimame Jo vardą. Jis yra Dievas, Kūrėjas, Tobulybė. Mes esame mirtingi, pajungti mirčiai ir nuodėmei. Tačiau iš meilės mums ir mūsų šeimoms Jis kviečia mus būti arti Jo. Štai ką jis sako: „Artinkitės prie manęs, ir aš artinsiuos prie jūsų; stropiai manęs ieškokite, ir rasite; prašykite, ir gausite; belskite, ir bus jums atidaryta.“¹

Šiuo Velykų metu prisimename, kodėl Jį mylime, ir Jo pažadą, kad ištikimi Jo mokiniai taps Jo mylimais draugais. Tai pažadėjęs Gelbėtojas pasakė mums, kaip, tarnaujant Jam, Jis ateina pas mus. Vienas pavyzdys aprašytas apreiškime Oliveriui Kauderiui, kai šis su Pranašu Džozefu Smitu tarnavo Viešpačiui – padėjo Džozefui Smitui versti Mormono Knygą: „Štai tu esi Oliveris, ir aš kalbėjau tau, kadangi tu norėjai; todėl kraukis šiuos žodžius savo širdyje. Ištikimai ir stropiai laikykis Dievo įsakymų, ir aš apglėbsiu tave savo meilės rankomis.“²

Artėjimo prie Gelbėtojo ir Jo artėjimo prie manęs džiaugsmą dažniausiai patirdavau per paprastus paklusnumo Jo įsakymams poelgius.

Esate tai patyrę. Tai galėjo atsitikti tada, kai nusprendėte ateiti į sakramento susirinkimą. Man tai nutiko šabo dieną, kai buvau dar visai mažas. Tais laikais sakramentą priimdavome vakariniame susirinkime. Mane prie Gelbėtojo vis dar artina prisiminimai apie vieną dieną prieš 65 metus, kai laikiausi įsakymo susirinkti su savo šeima ir šventaisiais.

Lauke buvo tamsu ir šalta. Prisimenu, jog tą vakarą su savo gimdytojais maldos namuose jaučiau šviesą ir šilumą. Mes priėmėme Aarono kunigystę turinčiųjų pateiktą sakramentą pasižadėdami savo Amžinajam Tėvui visada prisiminti Jo Sūnų ir laikytis Jo įsakymų.

Baigiantis susirinkimui sugiejojome giesmę „Lik su manim, jau vakaras“, kurioje yra žodžiai: „O Gelbėtojaui, lik šalia.“³

Tą vakarą jaučiau Gelbėtojo meilę ir artumą. Jaučiau ir Šventosios Dvasios paguodą.

Norėjau vėl pajusti tą Gelbėtojo meilę ir artumą, kurį vaikystėje jaučiau per tą sakramento susirinkimą. Todėl vykdžiau kitą įsakymą. Tyrinėjau Raštus. Žinojau, kad tyrinėdamas juos vėl galėsiu turėti Šventąją Dvasią, kuri leis man pajusti tai, ką jautė du prisikėlusio Viešpaties mokiniai, kai Jis priėmė jų kvietimą ateiti į jų namus ir pasilikti su jais.

Skaičiau apie trečią dieną po Viešpaties nukryžiavimo ir palaidojimo. Ištikimos moterys kartu su kitais pamatė, kad akmuo nuristas nuo kapo, o Jo kūno nebėra. Iš meilės Jam jos atėjo patepti Jo kūną.

Prie jų prisitartino du angelai ir paklausė, ko jos bijo, sakydami:

„Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?“

Nėra jo čia, jis prisikėlė! Atsiminkite, ką jis yra jums sakęs, būdamas Galilėjoje.

„Žmogaus sūnus turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti.“⁴

Evangelijoje pagal Morkų užrašytas vieno iš angelų nurodymas: „Eikite ir pasakykite jo mokiniams ir Petriui: jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai jį pamatysite, kaip jis yra jums sakęs.“⁵

Apaštalai ir mokiniai buvo susirinkę Jeruzalėje. Jie buvo išsigandę ir sutrikę – kaip ir mes būtume jų vietoje – ir svarstė tarpusavyje, ką jiems reiškia Jo mirtis ir žinia, kad Jis prisikėlė.

Tą vakarą du mokiniai ėjo keliu iš Jeruzalės į Emausą. Temstant kelyje pasirodė prisikėlęs Kristus ir prisijungė prie jų. Viešpats atėjo pas juos.

Luko knyga mums suteikia galią mybę tą vakarą eiti su jais:

„Jiems taip besikalbant ir besiginčiant, prisiartinio pats Jėzus ir ėjo kartu.

Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo.

O Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate, eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo.

Vienas jų, vardu Kleopas, atsakė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“⁶

Jie papasakojo Jam apie savo sielvartą dėl Jėzaus mirties, kai jie tikėjosi, kad Jis atpirksias Izraelį.

Koks švelnus turėjo būti prisikėlusio Viešpaties balsas, kai Jis tarė tiems dviems nuliūdusiems ir gedintiems mokiniams.

„O jūs neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai!

Argi Mesijas neturėjo viso to išskentėti ir įžengti į savo garbę?“

Ir pradėdamas nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis paaiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.⁷

Toliau eina žodžiai, kurie šildo mano širdį nuo vaikystės:

„Jie prisiartinio prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosi einąs toliau.

„Bet jie sulaukė Jį, sakydami: „Pasilik su mumis! Vakaras arti, diena jau baigiasi.“ Jis užsuko ir pasiliko su jais.“⁸

Tą vakarą Gelbėtojas priėmė kvietimą užėti į mokinių namus prie Emauso kaimo.

Jis atsisėdo su jais prie stalo. Jis paėmė duoną, palaimino, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė ir jie pažino Jį. Tuomet Jis pranyko jiems iš akių. Lukas mums aprašė tų palaimintų mokinių jausmus: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“⁹

Tą pat valandą tiedu mokiniai išskubėjo atgal į Jeruzalę papasakoti vienuolikai Apaštalu, kas jiems nutiko. Tą akimirką Gelbėtojas vėl pasirodė.

Jis apžvelgė pranašystes apie savo misiją atpirkti visų Jo Tėvo

vaikų nuodėmes ir sutraukti mirties grandines.

„Jis <...> sakė: „Yra parašyta, kad Mesijas kentės ir trečią dieną prisikels iš mirusiųjų,

ir, pradėdamas nuo Jeruzalės, jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą.

Jūs esate šių dalykų liudytojai.“¹⁰

Gelbėtojo žodžiai mums yra tiek pat tikri, kiek jie buvo tikri Jo mokiniams tada. Esame šių dalykų liudytojai. Šlovingą išpareigojimą, kuri priėmė pasirikštydami Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje, prieš šimtus metų prie Mormono vandenų aiškiai suformulavo pranašas Alma:

„Ir buvo taip, kad jis tarė jiems: Štai, čia Mormono vandenys (nes taip jie vadinosi). Ir dabar, kadangi norite įeiti į Dievo kaimenę ir vadintis jo žmonėmis ir pasiryžę nešti vienas kito naštas, kad jos būtų lengvos;

taip, ir pasiryžę gedėti su tais, kurie gedi; taip, ir guosti tuos, kuriems reikia paguodos, ir būti Dievo liudytojais visada ir visame, ir visur, kur bebūtumėte, net iki mirties, kad būtumėte išpirkti Dievo ir priskaičiuoti prie tų, iš pirmojo prisikėlimo, kad turėtumėte amžinąjį gyvenimą.

Dabar sakau jums: jei tai jūsų širdžių troškimas, tai ar turite ką prieš, kad pasirikštytumėte Viešpaties vardu, idant paliudytumėte priešais jį, kad sudarėte sandorą su juo, jog tarnausite jam ir laikysitės jo įsakymų, idant jis gausiau išlietų savo Dvasią ant jūsų?

Ir dabar, kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, jie iš džiaugsmo plojo rankomis ir šaukė: Tai mūsų širdžių troškimas! Tai mūsų širdžių troškimas!“¹¹

Sudarėme sandorą padėti vargšams ir būti Gelbėtojo liudytojais iki pat mirties.

Sėkmingai tai galėsime atlikti tik jausdami meilę Gelbėtojui ir Jo meilę mums. Jei ištikimai laikysimės duotų pažadų, jausime meilę Jam. Ji stiprės, nes tarnaudami Jam jausime Jo galią ir artėjimą prie mūsų.

Prezidentas Tomas S. Monsonas dažnai mums primena Viešpaties pažadą savo ištikimiems mokiniams: „Ir kas jus priims, ten būsiu ir aš, nes aš eisiu prieš jūsų veidą. Aš būsiu jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse, ir mano angelai aplink jus, kad jus palaikytų.“¹²

Yra dar vienas atvejis, kada jausdavome Jį artėjant prie mūsų. Kai pasišventę Jam tarnaujame, Jis artėja prie mylimų mūsų šeimos narių. Kas kart, kai būdavau pašaukiamas dėl Viešpaties tarnystės persikelti ar išvykti iš namų, galiausiai įsitikindavau, kad Viešpats laimino mano žmoną ir mano vaikus. Jis paruošdavo mylinčius savo tarnus ir suteikdavo galimybės priartinti prie Jo mano šeimą.

Šį palaiminimą esate patyrę. Daugelis iš jūsų turite mylimų žmonių, nuklydusių nuo amžinojo gyvenimo kelio. Jūs nesugalvojate, ką dar galėtumėte padaryti, kad jie sugrįžtų. Galite pasitikėti Viešpačiu, kuris priartės prie jų, jei Jam ištikimai tarnausite.

Prisimenate Viešpaties pažadą Džozefui Smitui ir Sidniui Rigdonui, kai jie Viešpaties pavedimu buvo toli nuo savo šeimų: „Mano draugai Sidni ir Džozefai: Jūsų šeimoms sekasi gerai; jos yra mano rankose, ir aš pasielgsiu su jomis, kaip man atrodo tinkama; nes manyje yra visa galia.“¹³

Kai kurie gimdytojai, pavyzdžiui, Alma ir karalius Mozijas, ilgai ir gerai tarnavo Viešpačiui, bet visgi turėjo vaikų, kurie nuklydo nepaisant jų gimdytojų pasiaukojimo Viešpačiui. Mylinčių ir ištikimų draugų padedami jie padarė viską, ką galėjo, bet be apčiuopiamos naudos.

Alma ir šventieji meldėsi už jo sūnų ir karaliaus Mozijo sūnus. Pasirodė angelas. Dėl jūsų ir kitų tikinčiųjų maldų Viešpaties tarnai padės jūsų šeimos nariams. Jie padės jiems pasirinkti kelią, vedantį namo pas Dievą, net kai juos puola Šėtonas ir jo pasekėjai, siekiantys sunaikinti šeimas šiame gyvenime ir amžinybėje.

Prisimenate žodžius, kuriuos angelas sakė maištaujantiems Almai Jaunesniajam ir Mozijo sūnams: Štai

Viešpats išgirdo savo žmonių maldas ir taip pat maldas savo tarno Almos, kuris yra tavo tėvas; nes jis labai tikėdamas meldėsi dėl tavęs, kad tu būtum atvestas į tiesos pažinimą; todėl tam, kad į jo tarnų maldas būtų atsakyta pagal jų tikėjimą, aš atėjau įtikinti tave Dievo galia ir valdžia.¹⁴

Jums, kurie meldžiatės ir tarnaujate Viešpačiui, negaliu pažadėti, kad gausite visus palaiminimus, kurių panorėsite sau ar savo šeimai. Bet galiu pažadėti, kad Gelbėtojas artinsis prie jūsų bei laimins jus ir jūsų šeimą taip, kaip yra geriausia. Jo meilės paguodą ir Jo priartėjimo atsaką pajusite tada, kai savo rankomis tarnausite kitiems. Kai aptvarstysite vargšų žaizdas ir pasiūlysite Jo Apmokėjimo apvalymą sielvartaujantiems dėl nuodėmės, Viešpaties galia palaikys jus. Jo rankos yra ištiestos kartu su jūsiškėmis, kad padėtų mūsų Dangiškojo Tėvo vaikams ir laimintų juos, taip pat ir jūsų šeimos narius.

Mums paruoštas šlovingas sutikimas namuose. Tada išvysime mūsų mylimo Viešpaties pažado išsipildymą. Būtent Jis šiltai priims mus į amžinąjį gyvenimą su Juo ir mūsų Dangiškuoju Tėvu. Jėzus Kristus tai apibūdino taip:

Siek įgyvendinti ir įtvirtinti mano

Sionę. Visame kame laikykis mano įsakymų.

Viešpats pataria: „Jei laikysiesi mano įsakymų ir ištersi iki galo, turėsi amžinąjį gyvenimą, kuris yra didžiausia iš visų Dievo dovanų.“¹⁵

„Nes tie, kurie gyvena, pavaldės žemei, ir tie, kurie miršta, ilsėsis nuo viso savo triūso ir jų darbai lydės juos; ir jie gaus karūną mano Tėvo buveinėse, kurias jiems paruošiau.“¹⁶

Liudiju, kad per Dvasią galime sekėti Dangiškojo Tėvo nurodymu: „Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!“¹⁷

Kaip artintis prie Jo, Kristus parodė savo žodžiais ir pavyzdžiu. Kiekvienas Dangiškojo Tėvo vaikas, kuris pasirinko per krikšto vartus įeiti į Jo Bažnyčią, turės galimybę mokytis Evangelijos ir iš Jo pašauktų tarnų išgirsti kvietimą „ateikite pas mane“.¹⁸

Tiek savo karalystėje žemėje, tiek dvasių pasaulyje Jis per Dvasią vadovaus kiekvienam, sandorą sudariusiam savo tarnui, dėl Jo tarnaujančiam kitiems. Jie jaus Jo meilę ir ras džiaugsmą artindamiesi prie Jo.

Kad Viešpats prisikėlė, žinau taip pat tikrai, tarsi būčiau buvęs tą vakarą su tais dviem mokiniais name prie kelio į Emausą. Kad Jis gyvas, žinau taip pat tikrai, kaip tai patyrė Džozefas

Smitas, kai matė Tėvą ir Sūnų skaistaus ryto šviesoje Palmyros giraitėje.

Žinau, kad tai yra tikroji Jėzaus Kristaus bažnyčia. Tik Prezidento Monsono turimuose kunigystės raktuose glūdi galia užantspauduoti mus šeimomis, kad amžinai gyventume su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Teismo dieną stovėsime priešais Gelbėtoją veidas į veidą. Tiems, kurie artinosi prie Jo, tarnaudami Jam šiame gyvenime, tai bus džiaugsmingas laikas. Bus džiugu išgirsti žodžius: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne!“¹⁹ Kaip prisikėlusio Gelbėtojo ir mūsų Išpirkėjo liudytojas liudiju tai Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Doktrinos ir Sandorų 88:63.
2. Doktrinos ir Sandorų 6:20.
3. „Abide with Me; "Tis Eventide," *Hymns*, no. 165.
4. Luko 24:5–7.
5. Morkaus 16:7.
6. Luko 24:15–18.
7. Luko 24:25–27.
8. Luko 24:28–29.
9. Luko 24:32.
10. Luko 24:46–48.
11. Mozijo 18:8–11.
12. Doktrinos ir Sandorų 84:88.
13. Doktrinos ir Sandorų 100:1.
14. Mozijo 27:14.
15. Doktrinos ir Sandorų 14:6–7.
16. Doktrinos ir Sandorų 59:2.
17. Džozefas Smitas–Istorija 1:17.
18. Mato 11:28.
19. Mato 25:21.